

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2015 roku w sprawie z powództwa KANCELARII (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. przeciwko A. N.

o zapłatę Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej oddalił powództwo jako nieudowodnione.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodła strona powodowa, skarżąc je w całości i zarzucając Sądowi Rejonowemu:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego przez jego błędną wykładnię, a dokładnie:

1) art. 5 pkt 13 ustawy o kredycie konsumenckim w związku z art. 6 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny poprzez przyjęcie, że z powodu braku podpisanego przez pożyczkobiorcę dokumentu nie doszło do zawarcia umowy;

2) art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez przyjęcie, że w razie braku formy pisemnej nie doszło do zawarcia umowy;

II. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, a dokładnie:

1) art. 232 k.p.c. przez przyjęcie, że Powód nie przedstawił dowodów na potwierdzenie zasadności roszczenia;

2) art. 308 k.p.c. poprzez przyjęcie, że dokumenty przedłożone przez Powoda nie posiadają mocy dowodowej;

3) art. 339 § 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, że twierdzenia Powoda budzą uzasadnione wątpliwości.

W związku z powyższymi zarzutami skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzeniu od Pozwanej na jego rzecz kwoty 1 529,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę liczonymi od dnia 15 czerwca 2014 do dnia zapłaty oraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W razie braku podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia skarżący wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Nadto skarżący wniósł o przeprowadzenie dowodu z umowy ramowej pożyczki z dnia 15 maja 2014 roku o nr n6it6m, na okoliczność zawarcia umowy pożyczki między (...) Sp. z o.o. a Pozwaną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, bowiem Sąd Okręgowy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu I instancji stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku, pomijając jednocześnie, na podstawie art. 381 k.p.c., wnioskowany przez skarżącego dowód z umowy ramowej pożyczki z dnia 15 maja 2014 roku o nr n6it6m, jako spóźniony.

Wskazać należy, że stosownie do rozkładu ciężaru dowodów, ujętego w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., obowiązkiem strony powodowej było przedstawienie wszelkich dostępnych jej dowodów już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Ze zgromadzonego materiału procesowego wynika natomiast, że wnioskowany dokument był dostępny skarżącemu na etapie postępowania rozpoznawczego. Mimo to skarżący nie przedłożył ww. dokumentu ani wówczas, ani też nie dołączył go do apelacji. Poza tym powyższy wniosek dowodowy został zgłoszony w postępowaniu

apelacyjnym bez wykazania, że jego powołanie nie było wcześniej możliwe, albo, że potrzeba jego powołania powstała dopiero na obecnym etapie postępowania (art. 381 k.p.c.). Skarżący, jako profesjonalista prowadzący działalność gospodarczą (której przedmiotem jest m.in. działalność prawnicza, finansowa i doradcza) i będąc w toku całego postępowania reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, powinien mieć świadomość treści i skutków powołanego wyżej przepisu.

Sąd Okręgowy podziela także ocenę prawną dochodzonego roszczenia dokonaną przez Sąd Rejonowy, zarówno co do przyjętej podstawy prawnej oceny jego zasadności, jak i wyników tej oceny.

Odnosząc się do zawartego w apelacji zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 232 k.p.c. w pierwszej kolejności należy wskazać, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że strona powodowa nie podołała obciążającemu ją z mocy art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., obowiązkowi udowodnienia zarówno faktu zawarcia z pozwaną umowy pożyczki z pierwotnym wierzycielem – (...) Sp. z o.o. (tj. istnienia dochodzonej pozewm wierzytelności), wysokości wynikającej

z tego tytułu wierzytelności pierwotnego wierzyciela wobec pozwanej, jak również faktu nabycia tej wierzytelności od pierwotnego wierzyciela (a tym samym swojej legitymacji procesowej czynnej). Skarżąca na żadnym etapie postępowania nie przedłożyła bowiem dokumentu (ani kserokopii) zawartej z pozwaną przez (...) Sp. z o.o. umowy pożyczki z dnia 15 maja 2014 roku o numerze n6it6m. Zdaniem Sądu Okręgowego treść załączonej do pozwu umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy skarżącą i (...) Sp. z o.o. nie stanowi natomiast wystarczającego dowodu pozwalającego na uznanie, iż do zawarcia ww. umowy pożyczki rzeczywiście doszło.

Sąd Okręgowy podziela również ocenę Sądu Rejonowego co do braku wykazania przez skarżącą wysokości dochodzonego pozewm roszczenia. To skarżąca powinna wykazać, że dochodzona pozewm kwota 1.529,99 zł - mimo iż pożyczka opiewała na kwotę 1.000 zł, a termin zwrotu pożyczki wynosić miał według twierdzeń skarżącej zaledwie miesiąc - ma swoje uzasadnienie i podstawę prawną

w treści zawartej z pozwaną umowy pożyczki. Pomimo tego, że powódka profesjonalnie zajmuje się m.in. obrotem wierzytelnościami i w przedmiotowej sprawie dochodzi zasądzenia należności z tytułu wierzytelności nabytej również od profesjonalisty, nie przedłożyła w toku postępowania dokumentów jednoznacznie potwierdzających wysokość dochodzonej pozewm kwoty. Samo twierdzenie oraz kierowane do pozwanej wezwanie do zapłaty, w ocenie Sądu Okręgowego, nie może być uznane za wystarczające dla udowodnienia wysokości dochodzonego pozewm roszczenia.

Trafnie również Sąd Rejonowy stwierdził, że skarżąca nie udowodniła aby doszło do skutecznego nabycia przez nią dochodzonej pozewm wierzytelności. Skarżąca na żadnym etapie postępowania nie wykazała umocowania osób podpisujących umowę przelewu wierzytelności do działania w imieniu cedenta - (...) Sp. z o.o., ani tego, że cedent potwierdził skuteczność dokonania w jego imieniu tej czynności.

Za całkowicie chybiony Sąd Okręgowy uznał także sformułowany w apelacji powoda zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 5 pkt 13 i art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim. Wbrew twierdzeniu powoda Sąd Rejonowy nie

w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia nie stwierdził, że wobec niezachowania formy pisemnej pomiędzy pierwotnym wierzycielem i pozwaną nie doszło do zawarcia umowy pożyczki. Sąd Rejonowy stwierdził natomiast (z czym Sąd Okręgowy się zgadza), że strona powodowa nie wykazała (nie udowodniła) zaoferowanymi w toku postępowania środkami dowodowymi, aby do zawarcia takiej umowy doszło.

W konsekwencji powyższego, zdaniem Sądu Okręgowego, skutkująca oddaleniem powództwa ocena Sądu Rejonowego, że skarżący nie podołał ciężarowi udowodnienia istnienia i wysokości dochodzonego pozewm roszczenia, została dokonana bez naruszenia reguł swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233

§ 1 k.p.c.

Uwzględniając powyższe oraz brak ujawnienia okoliczności, które podlegają uwzględnieniu w postępowaniu odwoławczym z urzędu Sąd Odwoławczy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację.